

Sygn. akt V CSK 50/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa H. K.
przeciwko A. K. i Ł. K.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 11 września 2015 r., sygn. akt I ACa 865/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda H. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 września 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zdaniem skarżącego w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do problemu dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu oparcia zaskarżonego rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym. Skarżący nie skonkretyzował przepisu, z którym wiąże zagadnienie prawne, ani nie przedstawił takiego pogłębionego wyводу prawnego, którym wykazałby możliwość zaistnienia rozbieżnych ocen zaprezentowanego problemu. Argumentacja skarżącego jest jednostronna i zmierza do polemiki z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym. W postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ponadto, problem zarysowany przez skarżącego był już przedmiotem orzecznictwa Sądu

Najwyższego i nie wymaga dalszych wyjaśnień (zob. m. in.: wyrok SN z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt II CSK 630/14, wyrok SN z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt II CSK 292/12, postanowienie SN z dnia 23 marca 2012 r., sygn. akt II PK 278/11, wyrok SN z dnia 9 lutego 2012 r., sygn. akt III CSK 179/11, postanowienie SN z dnia 15 maja 2007 r., sygn. akt V CSK 37/07, wszystkie dostępne na www.sn.pl).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, dostępne na www.sn.pl). Skarżący podniósł, że zachodzi potrzeba wykładni art. 23 k.c., co stanowi jednocześnie istotne zagadnienie prawne, w zakresie możliwości zakwalifikowania podejmowanych w sferze ściśle prywatnej wobec innej osoby działań zmierzających do jej poniżenia i izolowania, polegających na niezaproszeniu na prywatne rodzinne przyjęcie, jako zachowania noszącego znamiona naruszenia dóbr osobistych osoby niezaproszonej. Jednostronna argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku sprowadza się wyłącznie do zarysowania wątpliwości i nie przemawia ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen takiego problemu prawnego, ani za wątpliwościami interpretacyjnymi. Skarżący nie wykazał, że mogą istnieć jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie wykładni art. 23 k.c. Prawo do otrzymywania zaproszenia na prywatne przyjęcie urodzinowe nie stanowi dobra osobistego podlegającego ochronie na podstawie tego przepisu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

